

עת"א 39374/07/16 - בלאל כאיד נגד שירות בתי הסוהר

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

עת"א 39374-07-16 כאיד נ' שירות בתי הסוהר

עת"א 49821-07-16 כאיד נ' שירות בתי הסוהר

בפני כב' השופט אהרון משניות

העותר בלאל כאיד

נגד

המשיב שירות בתי הסוהר

פסק דין

א. העתירות

עניינו של פסק דין זה בשתי עתירות שונות שהוגשו על ידי העותר, שהינו עציר מנהלי, אשר לפי הנטען בעתירות, פתח בשביתת רעב החל מיום 15.6.2016. ביום 17.7.2016, אושפז העותר בבית חולים ברזילי באשקלון, בעקבות בדיקות רפואיות שעבר, ולאחר שהתלונן על לחץ בחזה. עם הגעתו הוחלט לכבול אותו למיטת חוליו משיקולי אבטחה, ועל כך נסבה העתירה הראשונה שהגיש העותר בתיק עת"א 39374-07-16 (להלן - העתירה הראשונה).

העתירה השנייה שהגיש העותר, בתיק עת"א 49821-07-16 (להלן - העתירה השנייה), עניינה בבקשת העותר לאפשר לרופא עצמאי לבדוק אותו במהלך אשפוזו בבית החולים. ב"כ העותר ביקש כי הדיון בשתי העתירות יתקיים במאוחד וייקבע במהלך הפגרה, ובית המשפט נעתר לבקשה. לפיכך, הן הדיון והן פסק דין זה מתייחסים לשתי העתירות יחדיו.

בפי ב"כ העותר שלושה טיעונים עיקריים נגד הכבילה: הטיעון האחד הוא כי הכבילה נעשתה בניגוד לפקודות שב"ס, כאשר בטיעון זה ניתן לכלול גם את טענתו של העותר בדבר אי מילוי חובת הנמקה, שהרי חובת ההנמקה נדרשת על פי פקודות שב"ס; הטיעון השני הוא כי הכבילה פוגעת בזכותו של העותר לבריאות, והטיעון השלישי הוא כי הכבילה פוגעת בזכותו של העותר לכבוד ולשוויון, והיא מבטאת יחס משפיל ואכזרי כלפי העותר.

אשר לעתירה בדבר ביקור של רופא עצמאי, טוען ב"כ העותר כי מדובר בזכות בסיסית שעומדת לעותר על פי חוק זכויות החולה, וגם על פי פקודות שב"ס. ב"כ העותר מוסיף וטוען כי העובדה שרופא של הצלב האדום ביקר אצל העותר, אין בה כדי להצדיק תשובה שלילית של המשיב, לבקשתו של העותר לממש את זכותו להיבדק על ידי רופא פרטי, אשר עומדת לו ביתר שאת, בהיותו שובת רעב.

ב. תגובת המשיב

בתגובת המשיב לעתירה הראשונה נטען כי כבילתו של העותר נעשתה בהתאם לפקודות שב"ס, וכי היא נדרשה לאור מאפייני האסיר והמסוכנות הנשקפת ממנו, בהיותו פעיל טרור המשתייך לארגון החזית העממית, ובשים לב לתנאים הפיזיים בבית החולים שבו הוא מאושפז, ולהיעדרם של מעגלי האבטחה הקיימים בבית הסוהר. המשיב טוען עוד כי נערכות הערכות מצב שוטפות מעת לעת, לפחות מדי שלושה ימים, בעניין כבילתו של העותר, וכי ימים אחדים לאחר שהחלה כבילתו, החליט מפקד בית סוהר שקמה להקל על תנאי האיזוק, ולהסיר את האיזוק בין רגליו של העותר. לדברי המשיב, יש בכך כדי ללמד על כוונה להימנע מפגיעה יתירה בכבודו של העותר, ולצמצם את כבילתו למינימום הנדרש בנסיבות העניין.

המשיב מוסיף וטוען כי אין בכבילה בכדי לפגוע בטיפול הרפואי שמקבל העותר, וב"כ המשיב אף ציין במהלך הדיון כי בעת בדיקות רפואיות, העותר משוחרר מכבילה. לא למותר לציין כי במהלך הדיון הגיש ב"כ המשיב שנים מהטפסים שמולאו בעניין כבילתו של המשיב משני מועדים שונים, אולם לא היה בכך כדי לשכנע את ב"כ העותר לחזור בו מהטענות בדבר חוקיות הכבילה.

אשר לעתירה השנייה, טוען המשיב בתגובתו כי העותר מאושפז בבית חולים עצמאי שאינו קשור לשב"ס, ובהתאם להנחיות במקרים כאלה, הטיפול במאושפזים שובתי רעב נעשה על ידי רופאים בכירים ומנהלי מחלקות בלבד. מדובר ברופאים מקצועיים שפועלים על פי מיטב ניסיונם ושיקול דעתם, ואין כל בסיס לחשש בדבר חוסר אמון בינם ובין העותר. המשיב מוסיף וטוען כי העותר מימש את זכותו לדעה רפואית נוספת, כאשר נבדק גם על ידי רופאים של הצלב האדום שמבקרים אצלו מעת לעת, שאין לחשוד בהם כי הם פועלים מטעם המשיב, ומכל הטעמים הללו עותר המשיב לדחיית שתי העתירות על הסף.

ג. התשתית הנורמטיבית

הנושאים שעלו בשתי העתירות מוסדרים בחקיקה ובפקודות שב"ס. ביחס לעתירה הראשונה, יש לציין את סעיף 11א לפקודת בתי הסוהר [נוסח חדש], תשל"ב - 1971 אשר עוסק בכבילת אסיר במקום ציבורי, וכך נקבע בסעיף קטן א:

(א) אסיר לא יהיה כבול במקום ציבורי אלא לפי הוראות אלה:

(1) סוהר סבר כי קיים חשש סביר שהאסיר עלול לעשות אחד מאלה:

(א) להימלט או לסייע לאחר להימלט;

(ב) לגרום נזק לגוף או לרכוש;

(ג) לפגוע בראיות או להעלימן;

(ד) לקבל או למסור חפץ שעשוי לשמש בביצוע עבירה או לפגוע בסדרי מקום המשמורת;

פקודת נציבות 04.15.01 מסדירה את הנוהל בנושא זה, וסעיף 11 לפקודה מפרט את הנהל ביחס לכבילה בבית חולים, כאשר הכלל הוא כי בעת שהותו של אסיר בבית חולים לא ייכבל האסיר, אלא אם כן מצא גורם פיקודי מוסמך כי התקיימו התנאים המפורטים בסעיף 11א לפקודת בתי הסוהר ובכפוף להוראות פקודה זו. הפקודה מפרטת את הנסיבות בהן ניתן לכבול אסיר במהלך אשפוזו, ונקבע בה בין היתר בסעיף קטן י כי "**במקרים בהם הוחלט שאין מנוס מכבילה, היא תעשה באופן המינימאלי והמקל ביותר, תוך שמירת צניעותו וכבודו של האסיר.**"

נספח ב' לפקודה כולל מסמך שכותרתו "החלטה בדבר כבילת אסיר בעת מתן טיפול רפואי או בעת תקופת שהייתו בבית החולים", אשר באמצעותו ניתן להורות על כבילת אסיר במהלך אשפוזו. בסך הכול ניתן להתרשם כי ההוראות המפורטות בפקודה מבקשות לאזן בין אינטרסים שונים ואף מנוגדים: מן הצד האחד, הצורך לתת מענה למסוכנות של האסיר ולהגנה על שלומו וביטחונו של הציבור מפניו, ומן הצד השני, הצורך להימנע מפגיעה יתירה בכבודו וברווחתו של האסיר כאדם, וביתר שאת כחולה שזקוק לטיפול מתאים.

עצם הסמכות של הכבילה במקום ציבורי אושרה לא אחת גם בפסיקת בית המשפט העליון. כך למשל נאמר בעניין **נעמן**, שבו נדונה שאלת כבילתו של עציר שהואשם בעבירת רצח, ואושפז בבית חולים פסיכיאטרי, כי "**... אין מחלוקת כי הסמכות קיימת בכל הקשור לכבילת אסיר, ואף אין מחלוקת כי יש לעשות זאת במשורה. האיזון המדויק תלוי בפרטי המקרה...**" (רע"ב 7807/15 טל נעמן נ' מדינת ישראל, פורסם בנבו, 23.11.2015, וראו

עוד רע"ב 5991/15 ח'דר עדנאן נ' שירות בתי הסוהר, פורסם בנבו, 27.10.2015, וכן רע"א 3808/15 פלוני נ' **משרד הבריאות**, פורסם בנבו, 7.6.2015).

ביחס לעתירה השנייה, סעיף 7 לחוק זכויות החולה קובע כי מטופל זכאי להשיג מיוזמתו דעה נוספת לעניין הטיפול בו, וכי המטפל והמוסד הרפואי שבו הוא מטופל, צריכים לסייע לו בכל הדרוש למימוש זכות זו. זכות זו מעוגנת בפקודת נציבות 04.44.00 שמסדירה את כללי הטיפול הרפואי באסירים, וסעיף 17 בה קובע את הזכות לביקור רופאים פרטיים אצל אסירים שמקבלים טיפול רפואי. נוהל מפורט בעניין זה מוסדר בפקודת נציבות 04.46.00, אשר מוקדשת כולה לנושא זה.

הפקודה שנכנסה לתוקף ביום 1.8.2001, עוסקת על פי לשונה באסירים שנמצאים במתקן שב"ס ובאחריות רפואית של שב"ס, כפי שניתן להסיק מהצורך לתאם את מועד הביקור עם הנהלת בית הסוהר שנקבע בסעיף 7 לפקודה. אולם עצם הזכות של אסיר לקבל טיפול מרופא פרטי נקבעה עוד קודם לכן בפסק הדין של בית המשפט העליון (כב' השופט אלון, כתוארו אז) בעניין **תמיר** (עע"א 4/82 **מדינת ישראל נ' אבריאל בן אריאל תמיר**, פד"י לז (3) 201), שגם ב"כ העותר ראה לצטט קטעים ממנו בעתירתו. נאמר בו בין היתר כי **"זכות יסוד זו לשלמותו ולשלומו הגופניים והנפשיים ולבחירת הטיפול הרפואי הנראה לו לשם קיומם שמורה לו לאדם, גם כאשר נתון הוא במעצר או במאסר..."** (שם, בעמ' 207).

עם זאת, נאמר עוד כי אין מדובר בזכות מוחלטת, וכי **"זכותו של האסיר לבחירת יעוץ וטיפול רפואיים, הנראים בעיניו ומקובלים עליו, שמורה היא לו כל עוד אין קיומה של זכות זו נוגד חובתם של שלטונות בית הסוהר לקיים שלילת חופש התנועה הימנו והנובע מחובתם זו, היינו שמירה על כללי הביטחון וסדרי בית הסוהר..."** (שם, בעמ' 211).

על השיקולים שראוי לשקול בעניין זה נאמר בין היתר כי **"... במכלול שיקולים אלה יהא על שלטונות בית הסוהר לתת את הדעת, מצד אחד, אם בקשתו של האסיר לקבלת טיפול מרופא, שאינו רופא בית הסוהר, אכן באה בתום-לב ומתוך שיקולים בריאותיים, ומצד אחר, אם האסיר גרם במזיד לעצמו את המחלה או החבלה... עובדה שיש בה כדי להצדיק, במידה לא מעטה, סירוב שלטונות בית הסוהר לקיים בידי האסיר זכותו לבחירת הטיפול הרפואי הנראה בעיניו"** (שם, בעמ' 214).

ד. מן הכלל אל הפרט

1. מסוכנותו של העותר

על רקע האמור לעיל, אבחן את הנסיבות שלפנינו. עסקינן בעציר מנהלי, אשר לאחר שסיים לרצות עונש מאסר של 14 וחצי שנים, בעקבות הרשעתו בשורה של עבירות חמורות, החליט מפקד כוחות צה"ל ביהודה ושומרון ביום 7.6.2016, להורות על מעצרו המנהלי למשך 6 חודשים נוספים "בגין היותו פעיל חזית עממית המסכן את ביטחון האזור", כעולה מצו המעצר שצורף כנספח לתגובת המשיב.

מעצרו המנהלי של העותר אושר בביקורת שיפוטית שנעשתה בבית המשפט הצבאי ביהודה, וערר שהוגש נגד החלטת בית משפט קמא, נדחה בבית המשפט הצבאי לערעורים (עמ"מ 2638/16 **בלאל כאיד נ' התביעה הצבאית**, מיום 27.7.2016, טרם פורסם).

נשיא בית המשפט הצבאי לערעורים ציין בהחלטתו בין היתר כי לאחר שעין בחומר חסוי, ואף קיים דיון במעמד צד אחד בעניין זה, שוכנע כי נשקף מהעותר סיכון ביטחוני מובהק, אשר יוחמר משמעותית אם ישוחרר.

עוד נאמר בהחלטה כי הסיכון האמור מבוסס על מידע עדכני מהימן ומוצלב על ידי מקורות שונים, וכי מדובר במידע עדכני אשר לא ניתן לטעון לגביו כי הסיכון התיישן או שהעורר שינה את דרכיו.

בשל מסוכנותו הרבה של העותר, החליט בית משפט זה (כב' השופט אקסלרד) עוד במהלך מאסרו, בעת"א 62687-02-16 מיום 22.3.2016, להיעתר לבקשת המדינה ולהורות על החזקתו של העותר בהפרדת יחיד. בפסק הדין נאמר כי קיים מידע מהימן, אשר מצביע על מעורבותו של העותר בהנעת פעילות של החזית העממית מחוץ לתחומי הכלא, כפי שנטען בבקשת ההפרדה, וכי אין מדובר במקרה של חופש ביטוי גרידא.

מסוכנותו הרבה של העותר עולה גם מחומר מודיעיני חסוי שהוצג לעיוני במהלך הדיון בעתירה, ועיינתי בו בהסכמת ב"כ העותר. כמו כן, היא עולה ממכתבו של סגן מפקד בית מעצר שקמה מיום 25.7.2016, אשר הוצגה לעיוני במהלך הדיון. נאמר בו בין היתר כי העותר דומיננטי בקרב ארגון החזית העממית, וכי קיים חשש שהוא יתקוף סוהרים או סגל רפואי במהלך האשפוז בבית החולים, וקיים גם חשש שינסה להימלט או שיהיה ניסיון להברחתו מבית החולים על ידי גורמים עוינים.

2. העתירה הראשונה - כבילת העותר

כאמור בתחילת ההחלטה, כשבוע לאחר שנחתם צו המעצר המנהלי נגדו, החליט העותר לפתוח בשביתת רעב במחאה על מעצרו המנהלי, ובמלאות חודש לשביתתו, הוחלט על אשפוזו בבית חולים ברזילי באשקלון. עם הגעתו לבית החולים, החליט מפקד בית סוהר שקמה להורות על כבילתו של העותר, ועשה זאת על גבי טופס מתאים, בהתאם לפקודת נציבות 04.15.01 שנזכרה לעיל.

החלטת הכבילה הראשונה מיום 17.7.2016 כוללת גם נימוקים מפורטים, ובין היתר נרשם בה כי נוכח המיקום הפיזי והמאפיינים של החדר שבו אושפז העותר, אשר נמצא בקומת קרקע ויש בו חלון לא מסורג, קיימת מסוכנות הנשקפת לשלום הציבור ולסגל האבטחה, וקיים חשש כי העצור ינסה להימלט או יסתייע בגורמים שונים לצורך זה. החלטת כבילה שנייה נחתמה ביום 20.7.2016, ובה החליט מפקד בית סוהר שקמה להקל באופן כבילתו של העותר, ולהסיר ממנו את אזיקי הרגליים, תוך הותרת כבילת יד וכבילת רגל בהצלבה.

מדובר אפוא בעותר, אשר נשקפת ממנו מסוכנות ממשית לדעת הגורמים המקצועיים בשב"כ ובשב"ס. מסוכנות זו אושרה פעם אחר פעם בערכאות שיפוטיות שונות, גם במערכת השיפוט הצבאית וגם במערכת השיפוט האזרחית, וההחלטה על כבילתו נעשתה בהחלטה מפורטת ומנומקת, אשר נבדקת מדי כמה ימים, והכול לפי החוק ובהתאם לנהלי שב"ס, תוך הקפדה על כל ההוראות המפורטות בפקודת הנציבות המתאימה.

לא למותר לציין לעניין זה, את עניינו של האסיר ירון סנקר, אשר לפני כעשרה חודשים, בנסיבות דומות מאוד לנסיבותיו של העותר, בהיותו שובת רעב כחמישים יום וכבול בידיו וברגליו, הצליח להימלט מבית חולים אסף הרופא שבו היה מאושפז, כפי שנזכר בשלהי תגובתו של המשיב. אצין עוד כי במהלך הדיון בקשה ב"כ המשיב להגיש לעיון בית המשפט את תחקיר האירוע של בריחתו של ירון סנקר, אלא שמדובר במסמך מסווג, ונוכח התנגדותו של ב"כ העותר נמנעתי מלעניין בו. אולם דעת לבנון נקל כי האירוע החמור של בריחתו של סנקר, חידד את הצורך לנקוט בכל האמצעים הנדרשים, בכדי למנוע הישנות מקרים דומים בעתיד.

נוכח כל האמור לעיל, שוכנעתי כי מסוכנותו של העותר, כמו גם העובדה שהוא מאושפז בבית חולים אזרחי ביחד עם חולים אחרים, בלא כל מעגלי האבטחה הקיימים בבית הסוהר, מצדיקים נקיטת סידורי אבטחה קפדניים לרבות כבילה מסוימת. בנסיבות אלה, משמצאתי כי כבילתו של העותר נעשתה בהחלטה מפורטת ומנומקת כראוי, בהתאם לפקודות ולנהלים של המשיב, תוך שקילה מתמדת של הצורך בהמשך הכבילה ואופן

ביצועה, באופן שהפגיעה בעותר תהיה מינימלית ככל הניתן, ותוך התחשבות כמידת האפשר בכבודו של העותר ובטיפול הרפואי שהוא מקבל, לא ראיתי מקום להתערבות בית המשפט בעניין זה, ולכן העתירה בעניין זה נדחת.

3. העתירה השנייה - רופא פרטי

אשר לעתירה ביחס לביקור רופא פרטי, עסקינן כאמור בעציר שמאושפז כבר כמה שבועות בבית חולים אזרחי - בית חולים ברזילי באשקלון, אשר רכש ניסיון רב בטיפול בשובתי רעב, ומטופל באופן שוטף על ידי בכירי הרופאים בבית החולים, שעוקבים תדיר אחר מצבו ומטפלים בו באופן מקצועי.

אכן, עומדת לו לחולה הזכות לבקש דעה נוספת לעניין הטיפול בו, וזכות זו קיימת גם כאשר מדובר באסיר. בית המשפט העליון אף קבע לוחות זמנים למימושה של הזכות (ראו רע"ב 3676/13 **מחמד תאג' נ' שב"ס**, פורסם בנבו, 18.7.2013). אולם כאמור לעיל, אין מדובר בזכות מוחלטת, ורק לפני חודשים אחדים בית המשפט העליון שב וקבע, בהתאם להלכה שנקבעה כבר לפני שנים בעניין תמיר "כי זכותו של האסיר לבחור את הרופא המטפל, כפופה לאיזון מול חובתו של שירות בתי הסוהר להבטיח את שלילת חירותו של האסיר ואת סדרי בית הסוהר..." (רע"ב 6351/15 **נהאד אלסעדי נ' שירות בתי הסוהר**, פורסם בנבו, 18.4.2016).

במקרה שלפנינו, לא רק שהעותר מטופל על ידי מיטב הרופאים שמומחיותם בבעיות הרפואיות שהעותר הביא על עצמו בשביתת הרעב שלו, אלא שהעותר אף נבדק באופן שוטף על ידי רופאים של הצלב האדום שמבקרים אצלו מדי כמה ימים. אם ניתן לראות בטיפול שמקבל העותר בבית חולים ברזילי, חוות דעת שנייה בעניין הטיפול הרפואי הראוי לו, לאחר שטופל קודם לכן על ידי רופאי שב"ס, הרי שהביקורת הרפואית של הצלב האדום מהווה למעשה חוות דעת שלישית בעניינו של העותר.

בנסיבות אלה, כאשר העותר מקבל את הטיפול הרפואי הראוי ביותר ממיטב המומחים בבית החולים שבו הוא מאושפז, קשה להשתחרר מן הרושם כי ביסוד העתירה לא עומדת דאגה כנה ואמתית לבריאותו של העותר, אלא מניע זר שאינו ראוי לסעדו של בית המשפט. בין השיטין של העתירה בוקעת ועולה נימה של חוסר אמון והטלת דופי, לא רק ברופאים של שב"ס, אלא גם ברופאי בית חולים ברזילי, אשר מעניקים לעותר את הטיפול הרפואי הראוי ביותר, לפי מיטב שיקול דעתם המקצועי.

כך למעשה טען העותר במפורש בסעיף 42 לעתירה, שבו נאמר כי אסירים ביטחוניים עשויים לראות ברופאים העובדים בשירות המשיבים כ"משתפי פעולה" עם רשויות הכלא, ולא כעצמאיים אשר נאמנותם נתונה למטופל ולחובות האתיים כלפיו. עוד נאמר כי "לאור חששם כי הרופאים הינם חלק מהמערכת העוצרת והכולאת ועל כן לא יזכו לסודיות רפואית מלאה או לטיפול רפואי מיטבי, הם נמנעים מלשתף רופאים במצבם, בצורה מלאה או חלקית, וזאת ללא קשר לטיב הטיפול אותו הם מקבלים בפועל" (ההדגשה במקור).

מדובר בטענה מופרכת וחסרת שחר, שאין לה כל בסיס, ומוטב היה אלמלא נטענה. גם הצוות הרפואי של שב"ס, וגם הצוות הרפואי של ב"ח ברזילי, עושים כמיטב יכולתם, בכדי להבטיח את שלומם ובריאותם של החולים שנמצאים בטיפולם, בין אם מדובר באזרחים בני חורין, ובין אם מדובר באסירים או עצירים שנמצאים במשמורת שב"ס. על מלאכתם הקשה, ולעיתים כפופת הטובה, הם ראויים לשבח, ולא לדברי הגנאי שמוטחים בהם בטיעונו של ב"כ העותר.

טענה דומה נטענה בעבר גם בעניין **אלסעדי הנ"ל**, ביחס לטיפול פסיכיאטרי, שמעצם טבעו נדרשת בו מידה רבה במיוחד של אמון בין מטפל למטופל. בית המשפט העליון (כב' השופט ג'ובראן) דחה את הטענה מכל וכל, ובשל חשיבות הדברים, אביא חלק מהם כלשונם:

... משעה שהמשיב מעמיד בפני המבקש את האפשרות להיבדק על ידי פסיכיאטר שאינו איש שירות בתי הסוהר - דהיינו, פסיכיאטר "בשירות קנוי" - המבקש אינו יכול להסתפק בטענה כללית כי אינו יכול לסמוך על רופא זה, תהיה זהותו אשר תהיה, כדי לחייב את המשיב להיעתר לבקשה לכניסת רופא פרטי. טענה מעין זו משמעותה, למעשה, שכל אסיר הנזקק לבדיקה או לטיפול בתחום הנפשי יוכל לטעון כי אין ביכולתו לסמוך על רופאים מטעם שירות בתי הסוהר ובכך יחייב את המשיב להתיר כי יבקר אותו רופא פרטי... סבורני כי לא עלה בידו של המבקש לנמק מדוע לא יוכל לבטוח באף פסיכיאטר בשירות קנוי אשר יוצע לו על ידי המשיב באופן פרטני, מעבר לטענתו הכללית (עניין אלסעדי הנ"ל, סעיף 17).

הדברים הללו שנאמרו ביחס לטיפול פסיכיאטרי, כאשר האסיר נמצא בין כותלי הכלא, מאחורי סורג וברית, יפים מקל וחומר גם לעניינו של העותר, שנזקק לטיפול רפואי שלא מתחום בריאות הנפש, כאשר הוא מאושפז בבית חולים אזרחי, ומטופל בידי מיטב הרופאים.

זאת ועוד, היעדרות לבקשתו של העותר עלולה לפגוע גם בעיקרון השוויון, בהשוואה לאסירים אחרים שלא ניתנת להם זכות דומה, ליהנות לא רק מטיפול מקצועי של רופאים בכירים במערכת הבריאות הציבורית, מעבר לטיפול הרפואי שניתן על ידי גורמי הרפואה של המשיב, אלא גם מביקורת רפואית נוספת ובלתי תלויה של ארגון בינלאומי כמו הצלב האדום, ובנוסף לכל אלה - גם מביקור של רופא נוסף כמתבקש בעתירה.

בנסיבות אלה, כאשר באתי לכלל מסקנה כי הבקשה לביקור רופא פרטי, בנוסף לרופאי בית חולים ברזילי ולרופאי הצלב האדום, שמעניקים טיפול רפואי שוטף לעותר, לא באה בתום לב ומתוך שיקולים בריאותיים, וביתר שאת כאשר מדובר בנסיבות שבהן "האסיר גרם במזיד לעצמו את המחלה או החבלה... עובדה שיש בה כדי להצדיק, במידה לא מעטה, סירוב שלטונות בית הסוהר לקיים בידי האסיר זכותו לבחירת הטיפול הרפואי הנראה בעיניו" כלשונו של כב' השופט אלון בעניין **תמיר**, לא מצאתי כי נפל פגם כלשהו בהחלטת המשיב לדחות את בקשתו של העותר לביקור רופא פרטי, בנוסף לכל גורמי הרפואה השונים שכבר מטפלים בו, ולכן אני דוחה גם את העתירה השנייה.

סוף דבר, נוכח כל הטעמים שפורטו לעיל, שתי העתירות שהגיש העורר נדחות.

המזכירות תעביר עותק מפסק הדין לבאי כוח הצדדים.

ניתן היום, ז' אב תשע"ו, 11 אוגוסט 2016, בהעדר הצדדים.